Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism" sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

ISBN 978-606-757-139-4

https://editura-estfalia.ro

https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

O MOARTE A IUBIRII

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

O MOARTE
A
IUBIRII

-Poezii filozofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
O moarte a iubirii – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
O moarte a iubirii : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-139-4

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul* ***Crossref***

ISBN 978-606-757-139-4

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- O MOARTE A IUBIRII - Poezii filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN
- O MOARTE A IUBIRII - Poezii filosofice

1) O Moarte a Iubirii

Nu L-am întrebat niciodată,
pe Dumnezeu,
de ce i-a pus Lacrimii dalta în mână,
ca să cioplească cu ea,
trupul rece și inert,
al Inimii de Piatră,
a Destinului,
pe care suntem obligați,
să o purtăm cu noi,
în piepturile fiecăror Clipe,
care ni se sfărâmă,
pe buzele înghețate ale Privirilor,
rostite fără oprire,
de către Durerea,
la masa căreia am fost invitați,
să ne reîntâlnim cu Viitorul,
atât de înfometat,
de Simțămintele noastre,
încât,
părea că nu ne observă,
printre Înghițiturile lacome,
unde,
ni se sfârșeau Anii,
în care încă ne mai adăposteam,
Zâmbetele unor Regăsiri,
despre care,
până și cănile de pustiu,

ale Iluziilor Regăsirii,
ne-au reamintit,
de Setea amară de noi înșine,
pe care trebuia să ne-o potolim,
sorbind,
până la ultima picătură de Suspin,
îndatorat și el,
cu,
O Moarte a Iubirii.

Buchete întregi de Lacrimi,
înmuguresc disperate,
pe Ridurile tot mai adânci,
ale Așteptărilor,
pentru a fi dăruite Amintirilor,
de către Cuvintele prăbușie,
în Neantul fără de sfârșit,
al Speranțelor,
care încă ne mai caută,
Trecutul,
despre care,
nici noi, nici ele,
nu știam,
că a fost înmormântat,
în Cimitirele noastre de Cuvinte,
pline acum,
de buruienile otrăvitoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde niciun Sentiment,
nu a mai venit,
să le sape vreodată,
până au ajuns,
să ne năpădească,

întreaga Menire,
într-atât,
încât oricât de mult am dori,
să ne reclădim,
Nemurirea Iubirii,
nu vom reuși nimic altceva,
decât să întrezărim,
Non-Sensurile Existenței,
printre florile veștejite,
cu petale de Vise pierdute,
ale căror Primăveri,
ni le dăruiam,
undeva-cândva,
din Simțămintele Nemărginirii,
descompuse,
acum,
despre care numai Durerea,
care ne însoțește,
Pustiul Singurătății,
ne spune,
ce ar fi aparținut,
Adevărului Absolut,
obligat și el,
fără să știm atunci,
propriului nostru Destin,
cu,
O Moarte a Iubirii.

A câta oară,
pe fața Lacrimii tale,
se prelinge Sufletul meu?,
încercând să te reîntâlnească,
la porțile unei Eternități,

despre al cărei trup,
nu știam că a fost tăiat,
de Timpul Nimănui,
pentru a fi adusă ca ofrandă,
Durerii,
rătăcită printre Aripile de Plumb,
alături de care am zburat,
împreună,
la nașterea primei noastre Întâlniri,
cu Destinul,
al cărui trup greu și surd,
abia mai reușea,
să ne aducă,
din Infernul Înstrăinării de noi înșine,
Țărâna unor Gânduri,
apăsătoare, reci și indiferente,
în care urma să locuim,
pe tărâmul acestei Lumi,
a Deșertăciunii,
pe care nu am reușit niciodată,
să o convingem,
că putem dansa,
împreună cu Fericirea,
până la ivirea Zorilor Nesfârșirii,
aduși de Lumina Divină,
odată cu strălucirea căreia,
ne-am fi înveșmântat,
Dragostea,
pentru care Absurdul,
ne-a obligat,
să îl răsplătim,
cu,
O Moarte a Iubirii.

Nimic nu poate înlocui,
Libertatea de a fi noi înșine,
chiar și atunci când naufragiem,
pe valurile de sânge,
ale Apusurilor,
din care ne-au fost clădite,
Zilele fără adăpost,
ale Sufletelor,
atâtor Amăgiri,
care ni se pierd,
în nopțile lungi și reci,
fără nume,
ale Sentimentelor,
rătăcite,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Uitării,
din care Promisiunile deșarte,
ale Stelelor căzătoare,
ne-au luminat,
doar fețele întunecate și indiferente,
ale acelui Neant,
care ni se scurgea,
prin venele Gândurilor,
și care ne spunea,
că fiecare trebuie să plătim,
Păcatul Originar,
al acestei Lumi a Nimănui,
care ar fi iubit vreodată,
mai mult decât Dumnezeu,
Seninul propriului ei Cer,

pierdut acum în Ochii Amintirilor,
propriilor Sentimente,
înecate în Sufletele Lacrimilor,
vărsate de Cuvintele Pustii,
ale Iluziilor Fericirii,
pentru care suntem obligați,
să plătim,
cu,
O Moarte a Iubirii.

Alergăm pe Orizonturile Întâmplărilor,
atâtor Simțăminte,
pe care nu le putem atinge niciodată, cu pălmile Trecutului,
fiindcă s-au pierdut,
pentru totdeauna,
în cețurile dense ale Zorilor Nimănui,
pe care ni-i respiră Singurătatea,
în Diminețile friguroase,
îmbrăcate cu Tăcerile groase,
ale Mormintelor,
propriilor noastre Strigăte Surde,
la tălpile cărora ne-au îngenuncheat,
Inimile Zilelor,
ce ne-au fost date,
ca să bată în piepturile,
Eternităților de Clipe,
pe care le-am traversat,
pentru a se opri,
din drumurile lor,
către Necunoscutul Absurd,
pentru a ne spune,
că tot ce mai avem de plătit,

este,
O Moarte a Iubirii.

Încotro,
ne îndreptăm Aripile frânte,
ale Lacrimilor,
pe obrajii cărora,
ni s-au prăbușit Visele,
care s-au prelins,
tăcute și uitate,
pe bolta,
atâtor Sentimente,
devenite peste Noaptea,
propriilor noastre Inimi,
Stelele Căzătoare ale Viitorului,
în brațele de nori ale căruia,
ne pierdem,
Amintirile,
unde Non-Sensurile Existenței,
ne-au întrupat,
tot ce a mai rămas din Dragostea,
atât de râvnită,
de către Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu străin și rece,
dar avid,
după tot ce aveam mai de preț,
și anume,
Iubirea,
pe care nu i-o puteam răscumpăra,
decât numai,
cu,
O Moarte.

2) Pe strada pierdută a Întunericului Sufletului meu

Te-am așteptat,
Lumină Divină,
pe strada pierdută,
a Întunericului,
Sufletului meu,
pe care mă împiedic mereu,
de Iluziile Vieții și Morții,
lovindu-mi tâmplele Viselor,
ce sângerează a pustiu,
pe Orizonturile Apusurilor,
ale căror Inimi de Piatră,
sculptate de către Destin,
îmi sfarmă valurile Speranțelor,
care se pierd pe țărmurile,
Sentimentelor noastre,
Iubire.

Și merg,
Încotro?,
într-atât de părăsit,
de mine însămi,
încât oriunde m-aș îndrepta,
tot la porțile Rătăcirii,
aș poposi însetat,
de un Țărm al Deșertăciunii,
pe care să-mi pot odihni,
Aripile de Plumb,

ale Destinului,
care m-a prăbușit,
într-atât,
în trupul de țărână,
al Durerii,
încât doar Cimitirele de Cuvinte,
au ajuns să-mi mai vorbească,
despre tine,
Iubire.

Cum să mai întreb Ploaia,
de ce cade,
pe asfaltul Gândurilor,
rece și trist?,
când a înghețat atât de tare,
întreaga Lume din Sufletul meu,
încât ar trebui,
să mă adresez,
Flăcărilor ce aprind,
Inima Lacrimii,
Zăpezii imaculate,
a Sentimentelor,
care mi se topesc,
pe fața Timpului Nimănui,
scurgându-se mai apoi,
prin Ridurile Amintirii,
ce-mi sapă tot mai adânc,
albiile Singurătății,
care din păcate,
nu mai duc,
ca altădată,

către tine,
Iubire.

Strig surd,
atât de tare,
încât să mă audă,
până și Destinul,
indiferent și orb,
la tot,
ce i-aș fi putut cere vreodată,
pe care abia acum,
am reușit să-l înțeleg,
când l-am văzut,
cum vrea să se sinucidă,
încercând să se înece,
în propria mea Lacrimă de Dor,
față de tine,
Iubire.

Aștept,
așa cum mi-a spus Moartea,
să te aștept,
la Ferestrele Clipelor,
care se pierd,
printre geamurile prăfuite cu Vise,
ale Speranțelor,
care-au ajuns să mă privească,
cu milă,
atunci când le spun,
că te voi reîntâlni,
pe aceeași stradă pierdută,

și pietruită cu Păcatele Originare,
ale Întunericului,
Sufletului meu,
Iubire,
înveșmântată cu rochia albă,
croită,
din trupul imaculat,
al Adevărului Absolut.

Și Nimeni nu va reuși vreodată,
să-mi spună că nu ești tu Iubire,
cea care m-a prins de brațul Viselor,
și m-a ridicat,
din căderea fără de sfârșit,
împiedicat fiind,
de către Singurătatea,
din trupul căreia,
Destinul mi-a clădit,
Ziua fără adăpost,
în care să-mi locuiască, Sentimentele,
pe care mi-e teamă,
să le mai reîntâlnesc,
fiindcă le-am promis,
fiecărora în parte,
că am să le aduc,
câte o porție de Lumină Divină,
dar nu am mai reușit să o găsesc,
în imensitatea de Întuneric,
care-mi învăluie Sufletul,
tot mai pustiu și rătăcit,
de tine,
Iubire.

3) E-atâta Primăvară în ochii Durerii

E-atâta Primăvară,
în ochii Durerii,
încât toate Florile de Lacrimi,
par a fi înmugurit,
pe fețele Regretelor,
de a fi rămas,
alături de Singurătatea,
Nopților lungi și triste,
ale Cuvintelor,
sub pleoapele cărora,
ne ascundeam,
Privirile,
tot mai înfrigurate,
de gerul de sfârșit de Lume,
al Înțelesurilor,
care ne macină,
pe țărmurile pustii,
si roase de furtuni,
ale Inimilor bolnave,
a Clipelor noastre,
căzute în păcatul Infarctului,
de a nu mai fi noi înșine,
cei rămași definitiv,
sub catedralele prăbușite,
ale unei Iubiri,
pe care nici o Oră,
nu o mai observă,
atunci când mai are puterea,

să cerșească,
o Întâlnire de la noi,
printre Norii de plumb,
ai unui Dumnezeu,
al Nimănui.

E-atâta Primăvară,
în ochii Durerii,
încât întregul Întuneric al Morții,
pare să-și fi ascuns în ei,
Iluziile Fericirii,
pentru a ne hrăni cu ele,
Destinul,
rătăcit pe Drumul Nimănui,
fără să-i observe limitele,
Adevărului Absolut,
prăbușit,
mai demult decât Vremea,
în Sufletele noastre,
bete de licorile unei Lumi,
a cănilor de pustiu,
făurite pe roata unui Timp,
al cărui Viitor,
îl vom atinge cu adevărat,
doar rezemați,
de fruntea rece și palidă,
a Singurătății.

E-atâta Primăvară,
în ochii Durerii,

prin a căror sclipire,
se observă razele de gheață,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care ne despart,
de Orizonturile fierbinți,
ale Viselor,
Adevărului Absolut,
pentru a clădi,
în jurul,
Zilelor noastre, - și așa,
rămase fără adăpost-,
zidurile de plumb ale Norilor,
ce ne strivesc Cerurile Cuvintelor,
spre care am fi dorit să evadăm,
nu odată,
de noi înșine,
fără să recunoaștem,
ca de fiecare dată,
în fața Iluziilor Vieții și Morții,
că nici unul dintre noi,
nu ne-am găsit până acum,
aripile potrivite,
care să ne ducă,
spre înălțimile însorite,
ale Sentimentelor,
care și acum,
par a ne aștepta,
prin gările sordide,
și pustii,
ale Simțămintelor.

E-atâta Primăvară,
în ochii Durerii,
prin oceanele cărora naufragiem,
spre Nicăieri,
purtați de câte o Promisiune,
sau Înțeles,
care ni se îneacă,
în adâncurile Sufletului,
unei Lacrimi,
scursă pe fața Amintirii,
în șiroaiele fierbinți,
ale atâtor Vise,
pe care nu le-am putut ține,
alături de propriul Destin,
pierzându-le definitiv,
în aglomerația de Compromisuri,
pe care am fost nevoiți,
să o străbatem,
în drumul nostru,
către Moartea din noi.

E-atâta Primăvară,
în ochii Durerii,
încât Zorii ofiliți
bat la porțile,
propriilor noastre Lacrimi,
care ne întreabă mereu,
cine anume sunt aceștia?,
dar de fiecare dată,
inventăm câte o nouă Minciună,
despre care ne-am fi dorit,

mai mult ca niciodată,
să fie un Adevăr Absolut,
venit pe aripile unui Răsărit,
care să aparțină,
unei alte Existențe,
despre care niciuna,
dintre Iluziile perfide,
ale acestei Lumi,
să nu fi auzit vreodată.

4) În piepturile propriilor noastre Sentimente

Zori bolnavi,
cad pe frunțile ridate,
ale Timpului Nimănui,
al cărui ceasornic,
bate ora exactă a Durerii,
la Morga propriilor noastre Cuvinte.

Gânduri rebele,
aleargă haotic,
depășind orice limită de viteză,
ale Privirilor,
care-și vând trupurile,
oricărui venit,
pe bulevardele largi,
ale Inimilor de Piatră,
sculptate de către Destin,
pentru a fi purtate în piepturile,
propriilor noastre Sentimente.

5) Catedrale de Suspine

Regi de carton,
ai Gândurilor,
stau șifonați,
pe frunțile Zilelor fără adăpost,
ale Amintirilor,
care clădesc,
catedrale de Suspine,
la ale căror icoane ne închinăm,
Indiferențele contrafăcute,
de către Singurătatea,
de noi înșine,
la care ne închinăm,
de fiecare dată,
Viitorul Nimănui,
pe care-l respirăm,
ținându-ne de mână,
Deșertăciunea.

6) Pentru noi mai demult decât Vremea

Ziduri de Plumb,
ne strivesc Șanțurile pălmilor,
Cuvintelor,
în care ne-au ghicit Privirile,
Iluziilor Vieții și Morții,

Viitorul,
trist și abătut,
al Iubirii,
pe care n-am avut,
unde să o adăpostim,
în plină furtună,
a Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au aprins,
cu fulgerele lor,
Incendiul,
ce ne-a transformat în cenușă,
Inimile Viselor,
care nu mai băteau ora exactă, pentru noi,
mai demult decât Vremea.

7) Să ne spună Nimic

Trepte de cer,
clădite de Dumnezeul Durerii,
din cărămizile norilor de Simțăminte,
pe care vrem să urcăm,
dincolo de Absurd,
se pierd în depărtările de noi înșine,
ale Orizonturilor,
cu ajutorul cărora,
Non-Sensurile Existenței,
ne fac să înghițim,
aerul rece, perfid și irespirabil,

al Iluziilor Vieții și Morții,
care au ajuns să ne îmbolnăvească, într-atât
Cuvintele,
încât nici unul dintre ele,
n-au mai reușit,
să ne spună,
Nimic.

8) Aerul rece al Singurătății de noi înșine

Regăsiri pierdute,
la ruletele Non-Sensurilor Existenței,
respiră aerul rece,
al Singurătății de noi înșine,
pe care ni-l respiră,
Ceasurile defecte ale Speranțelor,
ce nu se pot întâlni cu propriile Împliniri,
fiindcă întârzie mereu,
la Întâlnirile cu Adevărul Absolut,
din care Visele,
și-ar fi dorit să-și croiască,
noi Priviri,
după talia puțin plinuță a Fericirii,
pe care n-au mai prins-o pe strada,
Simțămintelor noastre,
vreodată.

9) Însoțiți de steaua căzătoare

Risipind Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
Moartea își piaptănă Iluzia,
pentru a fi cât mai atrăgătoare,
pe străzile pustii ale Sufletelor,
care o vor peți,
pentru ca Viața,
să-și poată intra în drepturi,
născându-se,
între zidurile reci și grele,
ale norilor de Priviri,
care vor cădea peste noi,
strivindu-ne,
Iubire,
până când,
tot ce va rămâne,
din noi înșine,
vor fi Urmele,
Întunecate și Însingurate,
ale unui Drum,
pe care vor călca,
undeva-cândva,
Pașii altor Clipe,
ce nu vor mai ști,
că odată,
mai demult,
decât Vremea,
am trecut împreună,

pe acolo,
însoțiți de steaua noastră,
căzătoare,
care este acum,
țărâna în care se vor fi întrupat,
noile Cimitire de Cuvinte,
de pe buzele înghețate,
ale Suspinelor,
unui Viitor al Nimănui,
pe care odată și odată,
nu-l va mai căuta Nimeni,
nici măcar,
o singură stea căzătoare,
rătăcită,
din propria noastră,
Moarte,
Iubire,
care ai rămas,
a Nimănui.

10) Privirile străzilor Întunecate

Zori pustiiți,
de Singurătatea apăsătoare,
a Cuvintelor de Plumb,
care ne sfarmă Inimile de Piatră,
sculptate de către Destin,
anume pentru Privirile,

străzilor Întunecate,
ale Speranțelor,
înecate în valurile reci și tăioase,
ale Păcatelor Originare,
răsfirate pe țărmurile Întrupărilor,
în Moartea,
prin intermediul căreia,
suntem nevoiți,
să ne îmbrățișăm,
de fiecare dată,
Iubirea.

11) Pe fața crispată a Lacrimii mele

Nu-mi spune Fericire,
cât de greu ți-a fost să străbați,
bulevardele Durerii,
Inimii de Piatră,
ale Viitorului,
ca să ajungi pe fața crispată,
a Lacrimii mele,
ștearsă adesea,
de câte o Speranță,
cu palma Păcatelor Originare,
trasă Iubirii,
pentru așa zisa obrăznicie,
de a mă îmbrățișa,
fără acordul,

Iluziilor Vieții și Morții,
printre meandrele cărora,
înotăm,
în apele tulburi,
ale Destinului.

12) Pahare de Cer

Pahare de Cer,
se sparg în cioburi de nori,
care ne taie tălpile Privirilor,
însângerate,
ale Apusurilor din noi,
tot mai adânci,
și Singure,
care ne aduc,
nesfârșitele Nopți ale Inimii,
prin Întunericul cărora,
ne pierdem,
orice urmă de Zori,
care ne-ar mai putea lumina,
vreodată,
Adevărul,
despre soarta căruia,
nu vom mai afla nimic,
oricâte Pahare de Cer,
am sparge,
de zidurile masive și grele,

ale Orizonturilor,
în trupurile cărora,
ne este încarcerată,
Iubirea,
pe care,
cu cât mai mult,
ne-am dori să o îmbrățișăm,
se îndepărtează,
devenind,
Paharele de Cer,
ale unui Orizont,
al Nimănui,
sparte pe fruntea,
plină de sudoare,
a Creației Lui Dumnezeu,
de către Durerea,
sătulă să ne mai tot audă,
Speranțele.

13) Trupuri de lumânări

Aripi de Plumb,
străbat norii venelor,
unor Cuvinte,
pierdute-n Apusurile însângerate,
ale Inimilor noastre de Ceară,
ajunse acum,
trupuri de lumânări,

care se topesc,
pe ferestrele Speranțelor,
veșnic închise și pline,
de praful Gândurilor,
care se aștern,
pe frunțile tot mai ridate și obosite,
ale Timpului Nimănui,
ce îi face zilnic Piața,
Destinului,
cumpărându-i Clipe,
cât mai proaspete,
cărora să le înghită,
cu pasiune Viitorul,
ce ar fi putut fi al nostru,
Iubire.

14) Cât mai valorează azi O Moarte din iubire

Nici Oceanul Uitării,
ale cărui,
valuri de Amăgiri,
nu a reușit să-mi spună vreodată,
în vuietul Suspinelor,
care se preling,
pe fețele reci ale Lacrimilor,
cât mai valorează azi,
O Moarte din iubire.

De ce Orizonturile tăioase,
ale Înțelesurilor,
mi-ar fi arătat Calea,
către mine însumi,
odată ce atunci când aș fi ajuns,
să le îmbrățișez Zorii de Plumb,
ai Iluziilor Vieții și Fericirii,
m-aș fi rănit într-atât de tare,
de Amintirile Viitorului,
în care te-aș fi reîntâlnit,
Iubire,
încât aș fi rămas,
aceiași cană de pustiu,
din care Moartea,
și azi,
ca și atunci,
și-ar fi sorbit nectarul,
propriilor ei Vise,
despărțindu-ne.

15) În Diminețile pline de Sudoare

Rănit,
de mantia Adevărului,
prea ascuțită,
pentru trupul,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care m-am încarnat,
la tălpile Absurdului,
a cărui Deșertăciune,

mă ține și acum închis,
printre gratiile Timpului,
de tine,
Iubire.

Doar Visele,
au mai ajuns,
să mă trezească,
în Diminețile pline de Sudoare,
ale unei Lumi,
unde Speranțele,
pun verighete de Dor,
pe degetele Lacrimilor,
ce au ajuns să fie datoare,
adeseori,
cu O Moarte din Iubire,
Privirii tale.

16) Să nu-mi spui nimic

Să nu-mi spui nimic,
chiar dacă aș dori să te ascult,
Singurătate,
fiindcă oricum nu vreau să aud,
prețul pe care l-ai plătit,
Destinului,
pentru a-i închiria Lacrimii,
Ziua fără adăpost,

a Sufletului,
în care să-și poată petrece,
către Cimitirele de Cuvinte,
ultima mea Speranță.

Să nu-mi spui nimic,
Amintire,
printre ploile de Priviri,
care se preling pe asfaltul negru,
al Gândurilor,
care poartă și azi,
nelipsitul costum funerar,
al Pașilor mei,
grăbiți,
ca de fiecare dată,
să te întâlnească,
Fericire,
pentru a afla,
că suntem nedespărțiți,
de aceiași,
unică, fierbinte și vulcanică,
O Moarte din Iubire.

17) Cu pieptul gol

Rupe-mi Soartă,
cămașa Morții,
și lasă-mă să alerg,

cu pieptul gol,
al Cerului unei Nopți,
plin de stele căzătoare,
alături de care mi-ai zămislit,
Sufletul fierbinte și incandescent,
al Zilei fără Adăpost,
al Lacrimii,
în care m-ai întrupat,
pe Lumea rece și frivolă,
a Compromisului,
unde Iubirile,
sunt obligate să învețe,
înainte de toate,
să poată muri.

18) Câte un Vis

Nori de Cuvinte,
umbresc Orizonturile,
pierdute-n Priviri,
ale căror aripi,
plutesc deasupra Cerului,
Ființei mele,
Întunecându-i,
Zarea,
care mi se prăbușește pe obrajii Lacrimii,
în nesfârșirea căreia,
încă mai plutește în derivă,

câte un Vis,
care nu-și mai dorește,
mai demult decât Vremea,
să ajungă la Țărmul,
Amintirii tale,
Iubire,
știind că acolo,
va întâlni în locul tău,
doar Iluziile Vieții și Morții,
care-l vor certa,
fiindcă nu avea voie,
să părăsească,
Non-Sensurile Existenței,
pentru a ajunge să creadă,
în Sentimentele,
în care mi-am înveșmântat,
Singurătatea înfrigurată,
de mine însumi.

19) Simțămintele acestei Lumi a Nimănui

Toamna obosită și pustie,
a Regăsirii,
își pictează trupurile Clipelor,
cu Promisiuni multicolore,
de Înțelesuri,
care au început să plouă,
mărunt și rece,

cu Lacrimile mormintelor de Clipe,
peste frunzele veștejite ale Amintirilor,
ale căror foșnete,
încă mai pătează,
Sângele scurs al Verii,
Zâmbetului tău,
cu Absurdul,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
ni l-au predestinat,
ca să ne înlocuiască,
lipsa celuilalt,
la altarul,
unde fiecare ne vom reîntâlni,
Neființa,
care nu a înțeles niciodată,
Non-Sensurile Existenței,
în care ne-am întrupat,
Simțămintele,
acestei Lumi a Nimănui.

20) Pe Inima de Piatră a Destinului meu

Nicăieri,
în mine,
n-am întâlnit,
mai multe Cimitire de Clipe,
decât atunci când,
s-a spulberat,
Visul în care ai apărut,

lăsând în urma lui,
Deșertăciunea,
pe tărâmul căreia,
Lacrima Amintirii tale,
pare a fi mai singură,
decât Singurătatea,
atunci când se îneacă în ea,
Zilele lungi și fără adăpost,
ale Sufletului meu,
din care Dumnezeu,
pare a-și fi croit,
Infernul,
al cărui foc de Simțăminte,
nu se stinge Niciodată,
atunci când arde,
pe Inima de Piatră,
a Destinului meu.

21) Trenuri de Promisiuni

Valuri de morminte,
ale Speranțelor,
lovesc țărmurile deznădăjduite,
ale Viitorului,
în care doar Iluziile Vieții și Morții,
ne mai îndeamnă să credem.

Trenuri de Promisiuni,

deraiază,
pe căile ruginite,
ale Sufletelor noastre,
ca să ajungă,
în cele din urmă,
prin gările pustii,
ale Singurătăților,
atâtor Priviri,
stropite din belșug,
de către Cerurile de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
cu Nepăsare.

22) Regrete răstignite pe fruntea Lacrimilor

Urme de Regrete,
răstignite pe fruntea Lacrimilor,
a căror sudoare de Clipe,
se scurg prin albiile ridurilor,
unei Catedrale de Așteptări,
pe zidurile căreia,
se află expusă și acum,
icoana Zâmbetului tău Iubire,
la care mă rog,
alături de Singurătatea,
care șterge mereu praful Clipelor,
de pe chipul tău, ce abia se mai zărește,
fiind decolorat,

de Timpul,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-a despărțit de noi înșine.

23) Cuprind întregul Cer al Viselor

Salturi,
de gheare otrăvite,
ale Amintirilor,
smintesc fețele Ridurilor,
sfâșiate de Apusurile însângerate,
ale Așteptărilor nesfârșite,
ce ard pe rugul Orizontului,
pierdut adânc,
în Sufletele Lacrimilor,
incendiate,
ale căror flăcări,
ne cuprind întregul Cer,
al Viselor,
a căror cenușă,
rămâne pentru a fi spulberată,
de aripile reci și meschine,
ale Destinului.

24) Imaginea perfectă a Morții

Sfincși de Cuvinte,
ne privesc sfidători,

Amintirile,
gata să erupă,
din vulcanii,
Sufletelor de piatră,
pe care ni le-au sculptat,
Non-Sensurile Existenței,
până când au reușit,
se redea prin ele,
imaginea perfectă,
a Morții,
care trăiește fericită,
în noi,
sărbătorind de fiecare dată,
când ne întâlnim,
străzile pustii ale Cuvintelor,
ce nu mai au nimic de spus,
mai demult decât Vremea.

25) Fără voia noastră

Adâncuri nesfârșite,
înghit fântânile Cuvintelor,
din care am vrea,
să ne potolim setea,
de noi înșine,
sorbind din cănile de pustiu,
dăruite de Soartă,
fără voia noastră,

Moartea binefăcătoare,
a Zilelor fără adăpost,
între pereții cărora,
ne sunt obligate Sufletele,
să locuiască,
privind pe fereastra Disperării,
cum trece în fiecare zi,
pe lângă poarta Gândurilor,
Iubirea,
fără să le observe niciodată.

26) Clipe nesfârșite vând Lacrimi

Buchete de Amăgiri,
frumoase și multicolore,
ne sunt oferite cu tandrețe,
de mâinile reci și palide,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care au înflorit,
mai vii ca niciodată,
pe tărâmurile nesfârșite,
ale Morții din noi.

Clipe nesfârșite,
vând Lacrimi,
dulci sau amare,
sărate și fierbinți,
în Piața Timpului,

la un preț atât de accesibil,
Iluziilor Vieții și Fericirii,
încât acestea au fost capabile,
să ne înveșmânte întreg Viitorul,
cu ele.

27) În Moartea care ne-a născut

Atunci când zâmbești,
Lacrimile Norilor,
sapă albii adânci,
prin praful Cuvintelor,
de pe fața Adevărului,
prin ale cărui riduri,
am vrea să ne scurgem,
Menirea,
fără să înțelegem,
cât este de zadarnică,
Fericirea,
într-o Lume,
a Iluziilor Vieții și Fericirii,
unde toate fluviile Înțelesurilor,
se pierd în Moartea,
care ne-a născut,
dându-ne respirație,
din Sufletul ei.

28) În depărtările Deșertului, din noi înșine

Am ajuns fără voia mea,
să îmbrățișez,
Furtunile Regretelor,
legate în buchete de Întrebări,
pe care le-am așezat,
în vaza veche și ciobită,
a unui Adevăr corupt,
de către Destinul,
care nu mai are nimic,
de pierdut sau de dăruit,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe Lumea cărora,
și-a clădit Catedrala Durerii,
după planurile Creației,
unui Dumnezeu,
străin de noi înșine,
la altarul căreia,
ne obligă să ne închinăm,
Disperării,
întreaga noastră Iubire,
care iese de fiecare dată,
dintre zidurile de plumb,
ale Întâmplărilor,
salvată de Lacrima uscată,
a unui Cuvânt,
pierdut pentru totdeauna,
în depărtările Deșertului,
din noi înșine.

29) Îndeajuns de multă Nepăsare

Compromisurile se victimizează,
înaintea propriului Absurd,
de fiecare dată,
când doresc să obțină,
îndeajuns de multă Nepăsare,
încât să poată stinge cu aceasta,
incendiile de Promisiuni,
pe care ni le-au făcut,
Non-Sensurile Existenței,
pe străzile fără nume,
ale Viselor noastre,
din carnea cărora,
au ajuns să se hrănească,
corbii Uitării,
Iluziilor Vieții și Morții.

30) Timpul Nimănui unicul Timp

Resturi de Zâmbete,
se ofilesc,
sub norii de plumb ai Cuvintelor,
unei Promisiuni ruginite,
de Lacrimile sărate și amare,
ale Toamnei,
în care ne-am înecat,

Timpul Nimănui,
unicul Timp,
pe care l-am primit,
de la Destinul,
care a fost undeva-cândva,
al nostru,
și care ne-a împărțit,
destule Non-Sensuri ale Existenței,
din trupurile cărora,
Disperarea,
să ne poată sculpta,
Inimile Sufletelor,
după chipul și asemănarea ei.

31) Și plouă cu Lacrimi de Vânt

Și plouă,
cu Lacrimi de Vânt,
peste troienele de Zile fără adăpost,
între pereții cărora,
ne-am înmormântat Sufletele Cuvintelor,
care ne-au părăsit,
pentru un alt Cer,
al unui alt Prezent,
lipsit de Non-Sensurile Existenței,
care ne dau Ora Exactă,
a Absurdului,
chiar și atunci când acesta,

nu se mai trezea,
din Visele unor Nopți,
pe care Moartea,
le îmbrăca de fiecare dată,
ca să fie cât mai atrăgătoare,
peste Zilele tot mai descompuse,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii.

32) Piața de Vechituri a Sufletelor

Te privesc Iubire,
și oricât de mult,
mi-aș dori să-ți pictez chipul,
nu reușesc sub nicio formă,
să-l încadrez,
între ramele,
Non-Sensurilor Existenței,
acestei Lumi,
ce atârnă pe zidurile reci,
ale Catedralelor de Singurătăți,
care ni se preling neputincioase,
pe fețele Lacrimilor,
atâtor Cuvinte,
rostite de un Dumnezeu,
corupt de Singurătate,
care oricât de mult și-ar dori,

nu poate să fie al nostru,
împreună cu Păcatele Sale Originare,
care ne cumpără,
din Piața de Vechituri,
a Sufletelor,
la prețuri de Nimic,
Suferințele și Disperările,
pentru a picta cu Lacrimile lor,
Amintirile.

33) În Urmele propriilor Cuvinte

Zări pierdute-n Pașii,
tot mai adânciți,
în Urmele propriilor Cuvinte,
pe care le-am călcat în picioare,
împinși de Non-Sensurile Existenței,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde ne-am pierdut,
Speranța,
pe care o țineam,
la pieptul Iubirii,
vânată și hărțuită,
de Moartea,
care trăiește fericită,
în noi înșine.

34) În fața Iluziilor Vieții și Morții

Părea că Timpul,
și-a spart cochilia,
propriilor Argumente,
în fața Iluziilor Vieții și Morții,
la masa pe care își juca Norocul,
pe Lacrimi de Vânt,
Disperarea,
strânsă cu atâta sudoare,
de Non-Sensurile Existenței,
care ni se toarnă zilnic,
în cănile de pustiu,
ale Destinului.

35) Lava Incandescentă a Simțămintelor

Nicăieri,
nu mai găsesc,
mugurii primăvăratici,
ai Cuvintelor,
în coloritul cărora,
ne înveșmântam,
Inimile de Foc,
ale vulcanilor din noi,
care au erupt,
Lava Incandescentă,

a Simțămintelor,
incendiind cu ea,
întregul Ocean de Nedumeriri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror valuri,
de Absurd și Deșertăciune,
erau gata să ne înghită,
Pașii Privirilor,
tot mai curajoși și fermi
de a cuceri Orizontul unui Vis,
pe care Nimeni până atunci,
nu l-a putut cuprinde,
în brațele Sufletului său,
în afară de noi,
Iubire.

36) Răscolind praful stelelor căzătoare

Alergăm,
răscolind praful stelelor căzătoare,
ale Privirilor unor Lacrimi,
care ni s-au prăbușit,
pe fața Disperării unui Adevăr,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
au reușit,
să-l compromită,
cu Absurdul și Deșertăciunea,
care le-a stat la îndemână,

vrând să ne ucidă,
până și ultima,
Eternitate a Clipei,
care ne-a mai rămas,
drept refugiu,
și care ne aștepta,
cu porțile larg deschise,
Destinul nostru,
dar nu au făcut-o,
întrucât aceasta aparținea,
Singurătății,
atât de îndrăgită de către Moartea,
care ne-a dat suflare,
pe această Lume a ei.

37) Pe fețele aspre ale Cuvintelor

Am descoperit,
mai târziu decât Vremea,
că fiecare Lacrimă,
indiferent că aparține,
Viselor, Iubirii sau Adevărului,
are un Dumnezeu al ei,
în care Cineva,
trebuie să creadă,
ca să existe,
atunci când ni se prelinge,
pe fețele aspre ale Cuvintelor,

gata să explodeze,
odată cu lava incandescentă,
a Înțelesurilor,
pe care nici Non-Sensurile Existenței,
nu mai vor,
să le țină asunse,
în Inimile de Pustiu ale Trecutului,
ce bat Orele Disperării,
din venele noastre.

38) Am pariat cu întreaga noastră iubire

Ferestre de Lumină Divină,
ni se deschid,
de către Lacrimile Iubirii,
care ne salută reverențios,
atunci când trecem,
pe zebra Binelui și Răului,
de pe strada Nemărginirii,
în caleașca Eternității Clipei,
fără să știm,
că la unul dintre colțurile,
ascuțite și tăioase,
ale Viitorului,
suntem așteptați,
de către Iluziile Vieții și Fericirii,
care ne vor otrăvi,
cu veninul amar al Întrebărilor,

până și Moartea,
care ne așteaptă,
să ne poată izbăvi,
de Singurătatea,
în care ne prăbușim,
devenind două stele căzătoare,
care și-au pierdut Nemurirea,
la ruleta măsluită,
de un Dumnezeu corupt,
pe care am pariat,
cu întreaga noastră Iubire.

39) Cotidiană

Lacrimi de Vânt,
vuiesc printre ramurile Gândurilor,
care lovesc în ferestrele Speranțelor,
spărgându-le,
în cioburi de Întuneric,
Adevărul,
ce ajunsese prea tăios,
pentru tălpile,
Zorilor de Plumb,
ai Viitorului,
înfricoșați să nu se rănească,
în lamele ascuțite,
ale Zilelor fără Adăpost,
ce vor veni,

ca să ne adoarmă Sufletele,
cu indiferența și răceala lor,
cotidiană.

40) Cine anume suntem noi?

Suntem creați,
ca să ne căutăm,
fără încetare,
Moartea,
din Întunericul căreia,
să ne clădim,
necontenit Viața.

Oricât de multe Clipe am avea,
ca să ne împartă Fericirea,
pe la colțurile străzilor,
Destinelor noastre,
tot Suferința am căuta-o,
ca să ne elibereze de noi înșine,
atunci când Timpul Nimănui,
ne cere să-i spunem,
cine anume suntem noi?

41) Păziți de Moartea care se află în fiecare din noi

Suntem adesea,
absorbiți de Întunericul Înțelesurilor,
mai mult decât de Lumina ascunsă,
în Inima de Jar,
a Iubirii,
întrucât ne este teamă,
să nu ne aprindem,
Lumea josnică și lipsită de sens,
pe care o trăim,
în Visele noastre perfide,
hrănite de Iluziile Vieții,
la tălpile cărora,
ne credem păziți de Moartea,
care se află în fiecare din noi,
și pe care o respirăm,
cu fiecare Clipă,
care ne desparte,
de noi înșine.

42) Ți-am dăruit Inocență

Ți-am dăruit Inocență,
o întreagă cană de pustiu,

din care să-mi sorbi,
Inima de Piatră,
a propriului meu Destin,
atunci când încă nu știam,
că Dumnezeu a creat Vremurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce aveau să se hrănească,
cu trupurile Viselor mele,
Iubire,
fără ca acestea,
să ajungă vreodată,
să te îmbrățișeze,
pe tărâmul Nemuririi,
unde știu că așteptai,
Lumina Divină,
care să alunge Întunericul,
ce curge în valuri,
prin venele Cuvintelor mele,
adâncind cu ele,
albiile Disperării.

43) Inimile de Vânt ale Lacrimilor de Cenușă

Nu crede,
în ploile reci și mărunte,
de Cuvinte,
ale Toamnei,
din Zilele fără Adăpost,

a Destinului,
aduse de Inimile de Vânt,
ale Lacrimilor de Cenușă,
de pe fața stinsă a Jarului,
Iubirii noastre.

Pentru a renaște,
Lasă să ardem cu flăcări,
de Adevăr Absolut,
întreaga Lume,
pe care ne-a creat-o,
Întunericul,
Singurătății,
ca să naufragiem,
pe valurile lui,
atât de departe de Țărmul,
care suntem noi înșine,
încât ne adâncim tot mai mult,
în neantul Indiferenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
din mrejele cărora,
nici Lumina Divină,
din Privirea Iubirii,
nu va reuși să ne desprindă,
înainte ca Moartea,
să ne ia înapoi,
trupurile Clipelor,
pe care ni le-a dăruit.

44) Să sculptezi din Lacrima lui Privirea ta

Furtuni nervoase de Clipe,
lovesc ferestrele Timpului,
spărgându-i Întunericul,
rece și perfid,
al Trecerii,
pe Podul fără de întoarcere,
al Inimii de Piatră,
a Durerii,
care ni se scurge,
pe obrajii Singurătății,
unui Cuvânt orfan,
de Înțelesul,
pe care mi-aș fi dorit,
să-l poți cuprinde,
în brațele Sufletului tău,
Iubire,
și mai apoi,
să sculptezi din Lacrima lui,
Privirea ta,
în Flăcările căreia,
să mă pierd,
alături de Adevărul Absolut,
care să ne aprindă,
flacăra Eternității Clipei,
în care să rămânem pentru totdeauna,
împreună.

45) Literele libertății de sine a Cuvintelor

Gări pustii de Aripi,
care și-au pierdut,
Zborul Viselor,
pentru totdeauna,
fără ca sa mai deseneze vreodată,
pe înaltul Cerului unei Amintiri,
literele libertății de sine,
a Cuvintelor,
pe care ni le adresam,
undeva-cândva,
Iubire,
fără să știm,
că eram însoțiți de Moartea,
care se scurgea prin venele Simțămintelor noastre,
hrănindu-se cu fiecare Clipă,
a cărei Lacrimi,
ne spăla fața,
Adevărului,
de praful stelelor căzătoare,
ale Timpului.

46) Să fierbem împreună cu Timpul

Risipiți,
printre buchete amare de Gânduri,
vândute de către Destin,
Clipelor zdrențuite,

care le cumpără,
pentru a condimenta cu ele,
Apa chioară a Vieții,
din oala sub presiune,
a unui Compromis,
în care ne-am încarnat,
ca să fierbem împreună cu Timpul,
cele câteva resturi de Înțelesuri,
rămase nouă,
din Cuvântul Facerii,
Absurdului,
Durerii și Deșertăciunii,
acestei Lumi a Nimănui.

47) Plumbul apăsător și trist al Viitorului

Libertăți obosite și roase,
de dinții cariați ai Timpului,
unor Molii de Cuvinte,
tot mai lacome,
de veșmintele îmbrăcate,
de Adevărul zdrențuit,
al Zilelor noastre fără Adăpost,
între Zidurile apăsătoare ale cărora,
abia mai reușim,
să ne ținem,
pe umerii propriilor noastre Destine,
plumbul apăsător și trist,
al Viitorului.

48) Mucegaiul Cuvintelor

Existăm datorită Zidurilor,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
propriilor lor,
Non-Sensuri ale Existenței,
ale căror aer putred,
ni-l respiră,
Mucegaiul Cuvintelor,
prin plămânii bolnavi,
ai Absurdului,
care ne expectorează,
din tusea seacă,
a Morții din Cuvintele noastre,
îndeajuns de multă Deșertăciune,
încât să ne îmbolnăvească cu ea,
întregul Univers al Privirii,
prin care nu se văd,
decât stelele căzătoare,
a Lacrimilor,
izvorâte din Piatra unor Inimi,
care nu a mai răbdat,
să ne privească indiferentă,
Despărțirea.

49) Pe scena pustie a Destinului

Spini de Amintiri,
zugrăviți cu pensula de aur,

a Deșertăciunii,
pe Inimile de Piatră ale Uitării,
încă ne străpung Prezentul,
învăluiți în Cimitirele de Cuvinte,
ale Apusului însângerat,
al unei Iubiri,
în Sufletul căreia,
credeam,
într-o iarnă fierbinte,
a unui Adevăr Absolut,
cu respirația căruia ne înveleam,
Eternitatea Clipei,
ca nu cumva să răcească,
de la Timpul bolnav,
care-și tușea Ceasurile reci,
și lipsite de candoare,
ale Statuilor Vivante,
care deveniseră,
propriile noastre Zile,
pe scena pustie a Destinului.

50) Din trupul Speranței nu mai rămâne Nimic

Fluvii sălbatice de Zori,
rup malurile Înțelesurilor,
tot mai pustii,
care ni scurg pe fețele fierbinți,
ale Lacrimilor,
unor Amintiri.

Firimituri de Adevăruri,
risipite,
pe pervazele Ferestrelor,
de Încercări,
sunt ciugulite,
de Păsările de Pradă,
ale Singurătății,
a căror gheare,
ne sfârtecă Trecutul,
până când,
din trupul Speranței,
nu mai rămâne Nimic.

51) Matematica Deșertăciunii

Cioburi de Cuvinte,
tăioase și sarcastice,
rănesc tălpile Privirilor,
pe străzile pustii ale unui Viitor,
al Nimănui,
din care țâșnește,
sângele Apusurilor,
atâtor Singurătăți,
ale mormintelor de Vise,
pe care le trăim,
pe fețele Lacrimilor,
atâtor Dezolări,
încât suntem obligați,

de către Iluziile Vieții și Morții,
să învățăm,
Matematica Deșertăciunii,
unde numerele Absurdului,
sunt propriile noastre Ființe.

52) Contemporani cu Adevărul Absolut

Replici ruginite,
stau părăsite,
pe zidurile reci și masive,
ale Uitărilor de noi înșine,
la tălpile cărora,
suntem striviți,
de greutatea Non-Sensurilor Existenței,
atâtor Deșertăciuni,
care se hrănesc cu Nimicnicia,
propriului nostru Destin,
sădit de către Moarte,
în țărâna Neputinței,
de a fi contemporani,
cu Adevărul Absolut,
al Iubirii,
al cărei trup de Fum,
ne-a scăpat printre degetele,
Zilelor fără Adăpost,
ale Mormintelor noastre de Cuvinte,
în ale căror cavouri de Vise,

suntem înhumați,
de către Absurd.

53) Lumina Privirilor

Semințele Durerii,
încolțesc la tălpile însângerate,
ale Lacrimilor unui Apus,
care a început să plouă mărunt,
cu Întrebări,
despre Noaptea Cuvintelor,
a căror Întuneric,
ne va roade necontenit,
Lumina Privirilor,
Sufletului unei Iubiri,
rătăcit haotic,
printre Non-Sensurile Existenței,
atâtor Vise,
pe buzele cărora ne-a înghețat,
întreaga Lume,
unde ne-am întrupat,
Viitorul,
încremenit,
în aceiași Moarte,
la care ne-a îndatorat Destinul,
unui Dumnezeu,
atât de străin de noi,
încât nu va ști niciodată adresa,

Sentimentelor,
prin valurile cărora ne-am trecut,
Viața,
oricât de mult i-am cere,
să ne îndrume către noi înșine.

54) Împreună cu Steaua Împlinirii noastre

Ne-am întrupat,
în Cuvinte de Piatră,
pentru ca Privirile,
să poată sculpta din noi,
Inima unei Iubiri,
și văzând cât de rece este,
să o încălzim,
cu Sufletul fierbinte,
al unei Lacrimi,
care să ni se prelingă,
pe obrajii Eternității Clipei,
ale cărei Ziduri,
sunt Nemărginirea,
de care să ne rezemăm,
fruntea Adevărului Absolut,
pe care îl ținem de mână,
atunci când ne plimbăm,
împreună,
cu Steaua Împlinirii noastre,
ce va străluci mereu,

pe bolta acelui Zâmbet,
inconfundabil,
al Iubirii.

55) Porți de Amintire

Fă-mă să devin Realitatea ta,
prin desișul Iluziilor Vieții și Morții,
de spinii otrăviți ai cărora,
ne lovim Speranțele,
tot mai bolnave,
de bolile Neîmplinirilor,
pe țărmurile unui Timp,
atât de lipsit de scrupule,
încât a făcut legământ cu Moartea,
căreia să ne vândă,
Inimile de plumb ale Lacrimilor,
pentru a le topi,
în Privirile pierdute ale Singurătății,
din trupurile cărora aceasta să-și facă,
Porți de Amintire,
la care să bată Clipele trecute,
de prima tinerețe,
a Durerii.

56) Zorii Inimilor de Carton

Plutim,
pe fruntea unei Lacrimi,
a Cerului unor Adevăruri,
care se pierd,
pe înălțimile Viselor de Jar,
ale Iubirii,
din care Moartea,
speră să-și poată confecționa,
Zorii Inimilor de Carton,
ai Singurătății,
pe care să-i aprindă,
în Întunericul adânc,
din Mormintele Cuvintelor,
care ne-au mai rămas de îngrijit,
de fiecare dată,
când suntem căutați,
de câte o Amintire,
înfrigurată și disperată,
să găsească un adăpost,
oricât de vremelnic,
în noi înșine.

57) Profund pierdute

Profund,
piedute în sângele,
rece și dezolant,
al Apusurilor,
Întrebările se ofilesc,
cu mult înainte de a înmuguri,
din trupurile lor,
Răspunsurile,
lăsând în spațiul liber creat,
un Gol adânc și trist,
din Inima de Piatră a căruia,
își va sculpta Moartea,
Destinul,
pe care îl va împărți cu dărnicie,
fiecăruia dintre noi.

58) Pe umerii Gândurilor

Maluri surpate,
și roase de Neliniști,
abia își mai poartă,
pe umerii Gândurilor,
Moartea,
care ni se scurge,

prin venele sparte,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
a căror Inimi de Nori,
încep să plouă,
rece și mărunt,
cu Înțelesuri,
care ruginesc metalul încremenit,
și tot mai învechit,
al Cerului Lacrimilor noastre,
care se preling,
pe ferestrele prăfuite,
cu stele căzătoare,
ale Privirilor.

59) Câte o sămânță de Disperare

Rătăciți printre Iluzii,
ne căutăm Menirea,
unor Morminte de Adevăruri,
la căpătâiul cărora,
Destinul ne obligă,
să plantăm în fiecare dintre noi,
câte o sămânță de Disperare,
care să umbrească pe Viitor,
cu Frigul propriilor ei Cuvinte,
Moartea,
căreia nu i-a plăcut niciodată,
fierbințeala Privirilor,

ale căror trupuri istovite,
sculptează uneori,
Inimi de Piatră,
pe care le însuflețesc,
cu Jarul din Visele lor,
dornice de Iubire.

60) Orizonturile Viselor

Mă înalț,
dincolo de Moartea,
care m-a ținut prizonier,
în Iluziile Vieții și Fericirii,
sperând că voi regăsi,
Adevărul Absolut,
după ce voi trece,
de străzile pustii și reci,
ale stelelor căzătoare,
ce au aparținut Cuvintelor,
pe care ni le rosteam,
Cerurilor pline,
de Orizonturile Viselor,
din Privirile noastre,
ce au orbit,
de dorul Inimilor de Jar,
care ni se pierdeau,
în adâncurile tot mai încețoșate,
ale Absurdului.

61) Timp al Mormintelor de Amintiri

Ghearele Întunericului,
sfâșie carnea,
stelelor căzătoare,
ale Nopții din noi,
printre pâlpâirile surde,
a unui Viitor încarcerat,
în cavourile unui Timp,
al Mormintelor de Amintiri,
care-și propovăduiește,
Disperarea,
prin Zilele fără Adăpost,
ale Înțelesurilor,
gata să clocotească,
în oala sub presiune,
a Disperării,
care ne împarte cu mărinimie,
Absurdul,
cu care suntem obligați,
să ne hrănim Moartea,
care trăiește,
în venele Cuvintelor noastre.

62) Fumul Înțelesurilor

Cascade de Simțiri,
se pierd vuind,
în adâncurile Ființei,

Cuvântului,
rece și indiferent,
la fumul Înțelesurilor,
pe care le respiră,
Moartea din noi,
pentru a le pierde mai apoi,
printre degetele Viitorului,
tot mai înecăcios,
al Singurătății,
de noi înșine,
la porțile căreia,
bat Clipele obosite de atâta Neant,
cât le-a fost dat să trăiască,
în trupurile care imitau Adevărul Absolut,
falsificând astfel,
Realitatea,
cu ajutorul Iluziilor Vieții și Morții,
ajutate de Non-Sensurile Existenței.

63) Zidurile de Plumb ale Catedralelor de Compromisuri

N-am înțeles de ce?,
Moliile Regretelor,
rod necontenit,
lâna Promisiunilor decolorate,
care ne ținea de cald,
printre Zidurile de Plumb,

ale Catedralelor de Compromisuri,
unde îngenuncheam,
la Icoanele Iluziilor Vieții și Morții,
cărora ne rugam,
unui Dumnezeu al Nimănui,
pentru pacea și prosperitatea,
propriilor noastre,
Non-Sensuri ale Existenței,
pe care le consideram a fi,
cele care ne vor ajuta Iubirea,
să treacă strada Nemărginirii,
pentru a ajunge în Sufletele noastre.

64) Fantasma Iubirii

Ne risipim,
Pașii de Dans,
cu Fantasma Iubirii,
într-atât de mult,
încât adeseori,
ieșim afară din ringul,
propriilor noastre Amăgiri,
lăsate de către Destin,
ca să ne țină de cald,
atunci când vom simți,
cum ne răscolește,
foamea de Adevăr,
tocmai Iluziile Vieții și Fericirii,

care cântă necontenit,
în orchestra Întâmplărilor,
melodia surdă a Durerii,
pe care ne-o interpretează,
cu măiestrie Absurdul,
acompaniat ca de fiecare dată,
de către Deșertăciunea,
îmbrăcată în ținuta sa de gală,
aleasă de Compromisul,
care ne roagă,
în cele din urmă,
să aplaudăm cu frenezie,
Moartea,
alături de care am dansat,
în realitate,
întreaga noastră Existență.

65) Ne-au despărțit Non-Sensurile Existenței

Cețuri reci și agresive,
de Compromisuri,
ne învăluie,
tâmplele Speranțelor,
rătăcindu-le,
printre rădăcinile uscate,
ale Lacrimilor,
care ni se preling,
pe țărâna Cuvintelor,

în care ne-am întrupat,
Dorul,
ale cărui flăcări,
de Amintiri,
aprind până și Inimile de Piatră,
ale Viitorului,
care arde în noi,
la fel de intens,
precum Trecutul,
în care ne-au despărțit,
Non-Sensurile Existenței.

66) Împreună cu Fericirea

Riduri adânci,
prin care se scurge fluviul Disperării,
ne așteaptă să le trecem,
podurile șubrede,
clădite din Inimile de Piatră,
ale Cuvintelor,
pe care le-au sculptat,
Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
în trupurile cărora,
ne-am încarnat,
Durerea,
de a conștientiza,
o Lume a Nimănui,

pe care ne-am născut,
Suspinul,
de a deveni,
întreaga noastră Viață,
Statuile Vivante ale Deșertăciunii,
obligate să jucăm,
împreună cu Amăgirea,
rolurile Absurdului,
Fericirii,
care este mai tristă,
decât Inima Lacrimii,
ce ne spală Clipele Singurătății,
prăfuită de Steaua Căzătoare,
a Iubirii.

67) Pe tabla de șah a propriilor noastre Vieți

Ne-am născut doi nebuni,
pe tabla de șah a Compromisurilor,
unde am devenit,
regele și regina,
unei Iubiri,
răpite anume,
de Dumnezeul Nimănui,
ca să piardă partida,
Destinului nostru,
în fața Absurdului,
la mutarea pieselor grele,

ale Deșertăciunii,
cum ar fi Non-Sensurile Existenței,
pe care le-au lăsat să ne sacrifice,
toți pionii Clipelor,
pe care puteam,
să le mai petrecem împreună,
pe tabla de șah,
a propriilor noastre Vieți,
pierdute acum,
de către Iubire.

68) Praful Incertitudinii

Zâmbete împietrite,
gata de a fi sculptate de Iubire,
stau înșirate,
pe holurile lungi și interminabile,
ale Privirilor.

Strigăte surde,
cioplesc Inimile de Piatră,
ale Cuvintelor,
însuflețindu-le,
Sentimentele aprinse,
ale Flăcărilor unor Lacrimi,
cu trupurile cărora,
ne spălăm,
Fericirea,
de praful Incertitudinii.

69) Ca să se întâlnească Acum

Mergând pe Căile,
Creației Sale,
Dumnezeul Fericirii,
nu avea cum să nu întâlnească,
Iubirea,
care era acolo,
dinainte de a fi Vremea,
ținându-ne de mână,
Nesfârșirea,
care mai curge și acum,
prin Inimile noastre de Jar,
care ne aprind Aripile Clipelor,
Luminând cu ele,
Steaua Iubirii,
de pe care au coborât,
Sufletele noastre,
ca să se întâlnească,
Acum.

70) Turnul de fildeș al Deșertăciunii

Cascade învolburate,
de Clipe,
se sparg,

pe Piatra rece și inertă,
a unei Inimi,
clădită din Viitorul incert,
al Nimănui.

Vuiesc Zilele fără Adăpost,
ale Absurdului,
între zidurile căruia ne-am născut,
Diperarea,
ca să clădim cu strigătele ei surde,
turnul de fildeș al Deșertăciunii,
prin care Moartea,
se află în fiecare dintre noi.

71) Aplaudă în piesa Absurdului Durerea

Umbre solitare,
dansează cu Moartea,
pe zidurile Sufletelor,
mușcate de fiarele Nopților,
pe luna plină a Coșmarurilor,
de a ne fi născut,
Oameni,
într-o apocaliptică degringoladă,
a Deșertăciunii,
palmelor muncite,
ale atâtor Statui Vivante,
care aplaudă în piesa Absurdului,
Durerea.

72) De atâta umiditate

Ne-au putrezit,
până și Gândurile,
de atâta umiditate,
adusă de Oceanul de Lacrimi,
al Absurdului,
pe întinderile căruia,
rătăcesc Clipele,
propriilor noastre Deșertăciuni,
vândute pe nimic,
către Moartea,
din noi înșine,
ale cărei Vise,
am ajuns să le numim,
ca fiind,
propria noastră Existență.

73) Viața este o reprezentație a Morții

Viața este o reprezentație,
a Morții,
pentru piesa cu nume,
de Absurd,
care se joacă,
cu casa Sufletului închisă,

de lacătele Disperării,
încă de la nașterea,
Teatrului Deșertăciunii,
condus încă de la înființare,
de Coșmarul,
autointitulat Fericire,
recomandat cu căldură,
de Iluziile Vieții și Morții,
la cârma acestei Lumi,
a Umbrelor,
un adevărat Paradis,
al Non-Sensurilor Existenței.

74) Dumnezeu ne învață

Ne-am născut,
ca să spălăm fața murdară,
a Păcatelor Originare,
cu cârpele care au devenit,
Sufletele noastre.

Dumnezeu ne învață,
că Păcatele Originare,
pe care ni le-a lăsat,
trebuie întreținute cât mai curate,
de palmele Lacrimilor noastre bătătorite,
de muncile Absurdului,
cu Țărâna infectă,

a Iluziilor Vieții și Morții,
în care tot El,
ne-a întrupat Disperarea.

75) Lacrimile Zorilor

Amintiri de carton,
ard Viitorul,
ambalat între Zidurile lor,
de Cuvinte,
pe care le adresăm,
Singurătății,
clădită de Dumnezeul Nimănui,
cu Lacrimile Zorilor,
descompuși,
ai propriilor noastre Sentimente,
pe care nici măcar,
Zilele fără Adăpost,
ale Absurdului,
nu le mai vor vreodată,
pe masa Gândurilor,
încărcată,
cu cănile de pustiu,
ale Deșertăciunii,
din care sorbim,
Inimile de Piatră,
ale Non-Sensurilor Existenței.

76) Adevărata adresă a Fericirii

Ne înecăm,
de noi înșine,
tot mai adânc,
în Înaltul Cerului,
Adevărului Absolut,
pe care Visele noastre,
clădite din carnea,
Iluziilor Vieții și Morții,
nu îl pot digera,
oricât de mult,
ne-am ruga,
Non-Sensurile Existenței,
să ne ajute,
în arta culinară,
a Disperărării pe care o trăim,
de fiecare dată când încercăm,
să aflăm,
adevărata adresă a Fericirii.

77) Către Înălțimile tot mai senine

Flori de Cer,
legate în buchetele Orizonturilor,
unor Cuvinte,

pe care vrem să le îmbrățișăm,
pentru a le dărui,
Nemărginirii,
din trupul Eternității Clipei,
pe treptele de Vise,
ale căreia,
vrem să desenăm,
cu literele de flăcări ale Lacrimilor, fiecare
Sentiment,
pe umerii căruia,
urcăm,
către Înălțimile,
tot mai senine,
ale Adevărului.

SORIN CERIN
- O MOARTE A IUBIRII - Poezii filosofice

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea

expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc., etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau

tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc

totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la*

lettre. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”,

„Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început,

paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem

granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei*şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”*percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o

asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei?” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii,

mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".

- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic,

descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului, este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce – de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se

revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume.

Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a

poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

- **Marian Odangiu:** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane… Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"… Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669